

La platja de les Muscleres

Text i foto > **BÀRBARA JULBE**

Alguna cosa em porta cap a aquest racó de l'Escala. Deu ser la seva història, les onades que a voltes s'entrecreuen o potser la immensitat del blau, la sorra i les roques que s'uneixen en un joc seductor. Tu, punta sorrenca, ens indiques el camí cap al conjunt rocós de les Muscleres. Cap allà! Sí, seguim. I ho fem malgrat que ens esquitxi l'aigua d'un i altre costat.

Si aquell dia el mar ha fet de les seves i ha esborrat l'últim tram, ens endinsem a l'aigua fins que ens arriba als genolls. Qui pot resistir-se a aquestes quatre passes? Pràcticament d'un salt ens plantem a les Muscleres Grosses i, com qui acaba de trepitjar la lluna, investiguem aquesta nova terra que ens acull.

No hi ha camí definit, només aventura. Relleus de roca esculpits pel vent s'alcen als nostres peus. Desnivells que sortegem balancejant els braços per buscar l'equilibri. Que n'és d'engrescador quan posem tots els nostres sentits en

viure aquest moment! No hi ha obstacle que es resisteixi. No hi ha pendent que pugui amb nosaltres. Ni el vent ens desestabilitza.

Sense saber com, arribem a l'extrem més occidental. Des d'allà dividem, a poca distància, un altre grup de roques. Quan el veiem, ens fa un salt el cor, com si haguéssim vist terra ferma després de dies de navegar en solitud pel mar. T'hi atreveixes? Veig com el mires, i la poca distància que ens separa ens convida també a anar-hi. Només hi ha una manera d'arribar-hi: nedant. I tu, l'esculls.

Et llances a l'aigua sense dilacions, amb ganes d'assolir també aquest repte. Que no sigui dit que no ho hem aconseguit, deus pensar. No hi ha res que se't resisteixi. Sempre pots amb tot. Sorteges els corrents, i les crestes blanques del mar et cobreixen part del cos. Nedes com si guanyar encara que sigui un segon fos el més important, i deixes per una altra estona embadalir-te amb aquella gavina que vola arran teu.

Mentre veig com t'allunyes, percebo, més que mai, l'olor de mar i noto el gust de la sal. Esquitxos que encara tinc impregnats al rostre després que hagi saltat a l'aigua. Una aigua que va veure com arribaven els primers grecs i romans en aquesta costa d'Empúries, porta d'entrada d'ambdues civilitzacions a la Península. O d'altres, com la flama olímpica de les Olimpíades del 92 o la vinguda en vaixell d'un grup de polítics i intel·lectuals que es van convertir en els primers turistes arqueològics, en un viatge del Centre Excursionista de Catalunya, fa més d'un segle.

Història i natura es donen la mà. Potser aquí rau l'atracció que sento. Protegida del creixement urbanístic, aquesta costa conserva la duna litoral poblada de pins fins a primera línia de platja. El passeig marítim deixa de ser un simple itinerari, amb el pes de les restes de les ciutats grega i romana, tan properes, i els més de dos mil anys d'història que ha vist passar el moll grec.

Però on ets? No et desviïs! Ara sí que la gavina t'ha entabanat i t'ha conduït, tot jugant, mar enllà, i et dirigeixes cap a les Muscleres Petites, més llunyanes. Torna, torna! Els meus pensaments també han fugit cap a una altra època, inevitable en un entorn com aquest. És millor que reprenguem el camí de tornada. Així que em giro i m'allunyo. Tu t'afanyes a seguir-me. Surts de l'aigua i corres cap a mi. T'abraço. El teu pèl xop em mulla, i em guardo en el més profund de la meva ànima tota l'alegria, i també bondat, que emana de tu. I juntes marxem per aquesta llengua de sorra que uneix la platja amb els esculls.

Un cop al passeig, m'assec per posar-me les sabates que m'havia tret per caminar, aquesta estona, damunt la sorra i notar el cruixir de la sorra fina als peus. Mentre em trec la humitat, les Muscleres, les Grosses i les Petites, queden ara lluny i m'adono que tot això que he viscut tan intensament no ha estat més que un record tan arrelat com la mateixa història d'aquest lloc. Em faltes tu.